

ćemo odgovoriti, da također po njegovim, gore izloženim, učenjima slijedi da su ideje brojem jednake s ovim našim vrstama. [331] To, naime, ne samo da nije nemoguće, nego se čini da je osobito nužno; kao što su, naime, Sokrat i Platon ὁμοειδεῖς, iste vrste i međusobno i sa svojim očevima Sofroniskom i Aristonom, tako su i njihova sjemena, da bi ih rodili, također bila ὁμοειδή, iste vrste. I <iste su vrste> topline uključene u onim sjemenima i dahovi u toplinama i narav u dahovima i ljudska duša koja ovisi o univerzalnoj duši, a ova opet o razumu ili Bogu u kojemu je ijinga, ili forma ili ideja ljudske vrste, kojom su obuhvaćeni pojedini ljudi. Isti razlog važi za sve ostale vrste kojih brojem ima toliko, koliko ima tih ideja. Nevaljan je, dakle, taj prigovor i istinito je da to s ovima <idejama> ima isto ime, jer po njima ima udjela u biti: kao što je toplina na bitan način u vatri, u stvari ugrijavanoj vatrom, po sudjelovanju, tako je i čovjek u meni, po sudjelovanju u prvom čovjeku; on jest u njima, <ljudima> i uvijek jest; stoga će s pravom biti istinito da naše stvari i jesu i nastaju od onih <ideja>, kao od uzroka, i po Aristotelovim prije izvedenim stajalištima; i kad to pobija, čini se da Aristotel pobija i ono istinito i svoja <vlastita> stajališta.

Istinito je također da je to naše homonimno s onima <idejama> po njegovom stajalištu po kojem on sam poučava u zadnjoj knjizi *O biću*, također u zadnjem poglavlju: da se propadljivo od nepropadljivog razlikuje s obzirom na rod; no ove naše forme, budući da su propadljive, bez sumnje će se rodom razlikovati od onih vječnih, te će se s tog razloga izricati homonimno.

Nije prepreka što na kraju istog poglavlja iznosi: »Jasno je da ideje ne mogu biti takve kakve neki kažu <da jesu> – bit će čovjek, jedan propadljiv, drugi pak nepropadljiv – premda se ideje izriču s obzirom na vrstu jednako ovom nekom, a ne homonimno; no jedno se od drugoga međusobno razlikuje više rodom, nego vrstom;« ideje su, naime, iste vrste s ovim <stvarima> s ob-